

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 22 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 91

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΘΑΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΔΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Ὅτε τὸ παραπέτασμα ὑψώθη, καὶ ἐφάνη τὸ γραφεῖον τοῦ σοφοῦ Κοπελίου πλήρες φιαλῶν καὶ ἐργαλείων, οὗτος ἐκάθητο μεταξύ τῆς μαρκησίας δ' Ἀρτάν καὶ τῆς ὑποκομησίας δὲ Σερναί.

Ὁ νέος μαρκησίας εἶχε φύγει.

— Ὁ υἱός μου μ' ἀνησυχεῖ, εἶπεν ἡ μαρκησία, μελαγχολικός πάντοτε ἐπιζητεῖ τὴν μοναξίαν.

— Ἡ καρδία του θά ἐξυπνήσῃ ἀργά, εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα, μετὰ πείσματος.

— Τ' ἀνάπαλιν τῆς ἰδικῆς μου, εἶπε γελῶν ὁ πρίγκηψ, δεκαεξαετής ἐτι τόσον πολὺ ἐφώναζε, ὥστε ὅλαι αἱ θαλαμηπόλοι τοῦ οἴκου μας δὲν ἠδύναντο νὰ κοιμηθῶσι! καὶ ἔπειτα ἔλαβε δικαστάσεις ἀνυπολογίστους! ἀλλὰ πῶς εὐρίσκεται τὴν Ροζίταν;

— Πολὺ καλὴν.

— Τὴν ἐπαινεῖτε μετρίως, προσέξατε ἐκεῖ εἰς τὴν ὀρχήστραν πῶς τὴν διαβιβρώσκουσι διὰ τῶν διόπτρων των, κυττάξατε τὸν γραμματέα μου μὲ πόσῃ ἐπιμονῇ τὴν παρατηρεῖ!

Ἦτο ἀληθές.

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλωδαὶ παρετήρει μετ' ἐκτάσεως τὴν Ροζίταν χορεύουσαν τὸ διάσημον βάλς τοῦ αὐτομάτου.

Ἐν ταῖς τελευταίαις σειραῖς τῶν ἐδῶν

τῆς ὀρχήστρας, οἱ δύο ἄνδρες, ὧν ὁ βραχόνος ἤρωτα τὸ ὄνομα, συνδιελέγοντο χαμηλοφῶνως.

Ἦτο τῶντι ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὁ δικηγόρος, ὧν ὁ παιδικὸς φίλος του ἠρέσκετο ν' ἀποκαλεῖ «κύρ Δελόνγκ».

Ἐἶχεν ὅμως ἐξ ὀλοκλήρου μεταβληθῆ καὶ κατασταθῆ σχεδὸν ἀγνώριστος.

Ἐανθὸς πάντοτε, τὰ χαρακτηριστικὰ ἔχων λελεπτησμένα, τὴν γενειάδα ἐξυρισμένην ἐκτός μικρῶν παραγναθίων, ἐν τῷ λευκῷ λαιμοδέτῃ αὐτοῦ, ὠμοιάζε πρὸς ἄνθρωπον τοῦ κόσμου τακτικὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ.

Ὁ ἄλλος εἶχε ἐτι παραδοξότερον μεταμορφωθῆ.

Ἦτο ὁ Ρουμπινῶ, ἀλλ' ὁ Ρουμπινῶ ἰσχυρανθείς, λεπτός, ἀδύνατος, ὡς τὸ στοκοφίσιον, ἀλλὰ σοβαρὸς καὶ σχεδὸν διακεκριμένος, μὲ τὰς χρυσοδέτους διόπτρας του.

Ὁ Ρουμπινῶ κύπτων πρὸς τὸ οὖς τοῦ φίλου του ἔλεγεν αὐτῷ:

— Εἶναι παράδοξον!

— Τί λοιπόν;

— Δὲν ἤξεύρεις ἐσύ!... αὐτὴ ἡ Ροζίτα!...

— Ἔ! τί;

— Ὁμοιάζει, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἐκλάβῃ τις τὴν μίαν διὰ τὴν ἄλλην... μὲ τὴν γυναῖκα τῆς ἐξοχῆς τῶν Πυργιάκων.

— Σιωπῆ!... ὠμίλει χαμηλότερα!...

— Ὁμοιάζει, ὡς ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλας δύο σταγόνας ὕδατος.

— Μὲ τὴν κυρίαν Ραβού;

— Νομίζω ὅτι τὴν ἐπαναβλέπω· εἶναι ἡ φωτογραφία τῆς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελόνγκ, εἶναι μίαν ἐνδειξιν. Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου.

Καὶ διηθῶνε τὰς διόπτρας του ἐπὶ τῆς χορευτρίας.

Κ'

Τὸ μπαλέτον ἐτελείωσεν ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ ἀπεριγράπτου.

Ἀνάκλησις ἐπὶ τῆς σκηνῆς, χειροκροτήματα, βροχὴ ἀνθῶν, οὐδὲν ἔλειπεν ἐκ τοῦ θριάμβου τῆς χορευτρίας.

Ἐνῶ τὴν προΐκν ἦτο ἀγνώστος.

Τὸ ἑσπέρας πάντες περὶ αὐτῆς ὠμίλου ἐἰς τὰ βουλευτάρια, εἰς τὰς λέσχας καὶ ἐν ταῖς ἀμάξαις ταῖς ἐπαγαγούσαις τὰς ὠραιάς, αἵτινες τὴν εἶχον χειροκροτήσει.

Συνεζήτητον περὶ τοῦ τίς θὰ ἦτο ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἡ χορεύτρια θὰ ἐχορήγει τὴν εὐνοϊαν αὐτῆς.

Νέοι καὶ γέροντες τὴν διεφιλονείκουν.

Ὁ Μαυρίκιος πρὸ πάντων θὰ εἶδε πᾶν ὅ,τι ἤθελον τῷ ζήτησῃ.

Ἄλλ' αὕτη διέφυγε κρυφθεῖσα, τὰς ἐπικλήσεις τοῦ κοινοῦ καὶ τὰς ὁωπείας τῶν ἀγνώστων αὐτῇ λατρευτῶν.

Καὶ ἐνῶ τὴν ἀνεμεινον κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκείνη ἀπήρχετο στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ γέροντος διδασκάλου περιτετυλιγμένη δι' ἐπανωφορίου ἐξ εὐτελοῦς σισύρας, πεζῆ, καὶ διέσχισε τὴν δὸν τοῦ Ἀντίνου, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ἐν τῇ πενιχρᾷ ἐκείνῃ περιβολῇ, ἐκρύπτετο ὁ ἀστήρ, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐτι, ἐκράτει ἀνάστατον ὀλοκλήρον κόσμον ἐν παραφορᾷ.

— Καὶ ὁποῖον κόσμον! κεκορεσμένον καὶ ἀναιδῆ, εἰς τὰ ὄμμακα τοῦ ὁποίου ἡ νεότης καὶ ἡ χάρις αὐτῆς εὕρισκον χάριν.

Ὁ γέρον δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἦτο εὐδαίμων διὰ τὸν θριάμβον τῆς μαθητρίας του καὶ τὸν ἀπεγεύετο σιωπῶν ὡς πρὸς αὐτὴν θὰ ἐπροτίμα νὰ εὐρίσκετο πολλὰς λεύγας μακρῶν τῶν Παρισίων ἐν ἀπομεμακρυσμένη τινὶ γωνίᾳ, ἐνθα θὰ ἐβίου, εὐτυχῆς ἐν τῇ μονώσῃ!

Υψίστατο τούς θριάμβους μόνον πρὸς χάριν τοῦ γέροντος διδασκάλου, πρὸς ὃν εὐγνωμόναι.

Ἐκεῖνος τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὸν ἀλήτην βίον ὃν διήγαγε ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς της, ἦν μόλις ἐνθυμείτο κύπτουσαν ἄνωθεν αὐτῆς κοιμωμένης ἐν τῇ μικρᾷ κλίνῃ της, ἐντὸς τοῦ ταπεινοῦ οἰκίσκου τοῦ περικυκλωμένου ὑπὸ δένδρων παρὰ τοὺς πρόποδας βραχῶδους ὄρους.

Ἀνεπὸλει μετὰ τρόμου τὰς ἡμέρας καθ' ἃς, ἀφοῦ ἐχόρευεν ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἔτεινε ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας νὰ ζητήσῃ τὸν ὄβολον τῶν θεατῶν, ὅτινες τὸν εἶδον διὰ τὴν χάριν αὐτῆς καὶ ἐνίστε διὰ τὰ δάκρυά της.

Καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν οἱ ὁδόντες της συνεκρούοντο!

Ὅλα τὰ παιδία εἶχον γονεῖς, αὐτὴ κανένα!

Τὴν ὠνόμαζον Ροζίταν!

Ροζίταν πῶς; οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ εἶπῃ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ἐζητούλιζε, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε ὠμίλει περὶ τοῦ παρελθόντος της.

Ἐχρειάσθη ὅλη ἡ ζωηρότης τῆς οἰκογενείας Σερβέν καὶ πᾶσαι αἱ θωπεῖαι αὐτῶν διὰ νὰ κατορθωθῇ ν' ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη.

Σπανίως τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐφαίνετο αἴθριον, διέμενε σκυθρωπὴ καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της διέκρινέ τις τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, ἥτις εἶναι τὸ στίγμα τῶν ἐγκαταλειμμένων παιδίων.

Ὅταν οἱ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ὑψούντο πρὸς τὸν γέροντα Ζαβακόν, ἐφαίνοντο ζητοῦντες τὴν προστασίαν του.

Αὐτὸς τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχηγοῦ, τοῦ κτηνώδους ὀμίλου, ἐν ᾧ ἔζη, ἐνὸς συγγενοῦς τῆς Μαρίας Στρικόνε, ὅστις θὰ κατεῖχεν ἐπαξίως θέσιν μεταξὺ συμμορίας ληστῶν.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων εἰς μόνος ἐφαίνετο συμπαθῶν πρὸς αὐτὴν, πτωχὸς νεανίας, ὅστις μὲ τὸ ξύλινον ὄργανόν του ἀπετέλει τὴν μόνην μουσικὴν τῆς συμμορίας ἐκείνης.

Ἐκαλεῖτο Ματθαῖος.

Αὐτὸς τὴν ἔβλεπεν ἀναπτυσσομένην ὠραίαν, μὲ τὴν λαμπρὰν κόμην της, τὴν θαυμάζομένην παρὰ πάντων τῶν γυναικῶν τοῦ Μιλάνου, ὅπου ἐν τούτοις αἱ πλούσιαι κόμαι δὲν εἶναι σπάνιαι.

Πτωχὸς Ματθαῖος! Τῇ ἔφερον ἐνίστε κανὲν γλύκισμα, τῇ προσέφερε μέρος τῆς πολέντας του, ὅταν τὴν ἔβλεπε πεινῶσαν καὶ τὴν ἐσκέπαζε μὲ τὸν τετριμμένον μανδύαν του, ὅτε τὴν ἔβλεπε τρέμουσαν ἐκ τοῦ ψύχους, ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καὶ ἐν ταῖς χαράδραις, ὅπου ἡ συνοδία τῶν ἀλητῶν κατεσκήνου.

Ἐκεῖνος καθὼν αὐτὴν κατὰ μέρος τὴν ἐνεθάρρυνε νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν τοῦ διδασκάλου της, ἐπειδὴ αὐτὴ ἐκ φόβου πρὸς τὸ ἄγνωστον, ἐδίσταζε.

— Πήγαίνε, τῇ ἐπανελάμβανε δάκνων τὰ χεῖλη, ὅπως κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

— Καὶ σύ, πτωχὲ Ματθαῖε, τῷ εἶπεν ἡ Ροζίτα, τί θὰ γείνης;

Ἐκεῖνος ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τῇ εἶπε.

Τῇ ἐξήγησε ὅτι ὡς πρὸς αὐτὸν τὸ πρᾶγμα

διέφερε, καὶ ὅτι δὲν εἶχεν οὗτος νὰ φοβηθῇ τί διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Θὰ ἐπανιδροθῶμεν, ἐπρόσθεσεν ἡ γῆ δὲν εἶναι τόσῳ μεγάλη! ὅταν γείνης εἰκοσαεῖς θὰ ἔλθω νὰ σὲ εὕρω διὰ νὰ σοὶ εἶπω ἐν μυστικόν. Ὡ πόσον ὠραία θὰ ἦσαι τότε!

Ἐπὶ τέλους ὁ Ζαβακὸς κατῴρωσε νὰ συμφωνήσῃ.

Ἄλλ' ὅταν ἡ Ροζίτα ἀπῆλθεν, ὁ ὄργανοπαίκτης ἤρχισε νὰ θρηνῇ.

Τὴν θεώρει ὡς ἰδίον του τέκνον!

Οἱ βοεμοὶ ἀπῆλθον καὶ δὲν τοὺς ἐπανεῖδε πλέον. Παρὰ τῷ Ζαβακῷ εὗρεν εἰρηνικὴν στέγην καὶ προστασίαν.

Ἄν ἦτο αὐστηρὸς διδάσκαλος πρὸς τὴν μαθήτριά, διὰ τὸ παιδίον ἦτο πατήρ.

Κατὰ βάθος ἦτον ἀγαθὸς καὶ ἐντιμὸς μὲρι δεισιδαιμονίας.

Τῇ ἐδίδαξε τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὸ χρῆμα μόνον τὴν δόξαν τῇ ἔλεγε νὰ ἐπιζητήσῃ.

Καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του πρὸς τοῦτο, ἡ φυσικὴ ἀξιοπρέπειά της, τῇ τὸ εἶχεν ἤδη ἐνδείξει.

Ἦτο πρὸς ὅλα ἀδιάφορος οὔτε τὰ μέγαρα τοῦ Μιλάνου, οὔτε τῆς Φλωρεντίας τὰ παλάτια τὴν ἐσκανδάλισαν.

Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς της παρέμεινε μελαγχολία ἀκατάβλητος, ἥτις τὴν καθίστα ἀδιάφορον εἰς τὰς περιπετείας τοῦ βίου, τὸν πλοῦτον καὶ τὰς στερήσεις αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ὠραίων κορασιῶν, ἅτινα ἐκ τῶν θεωριῶν των τὴν ἐθαύμαζον, ἐκείνη ἐφθόνη μόνον τὰς πλησίον των καθημένας μητέρας, αἵτινες τὰς ἐπροστάτευον ὡς αἱ πέρδικες τοὺς νεοσσούς των.

Εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου, ἐνθα ἡ ἐπιτυχία της ἦτο ἴση μὲ ἐκείνην ἦν πρὸ μικροῦ ἤρατο ἐν Παρισίοις, ἔμενεν ἀπαθῆς, εἰς πάσας τὰς κολακείας, αἵτινες κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῆς τὴν περιέβαλλον.

— Ἐκ δὲ τοῦ χρήματος οὔτε κόσμημά τι, οὔτε φόρεμα ἐσκέφθη ν' ἀγοράσῃ τ' ἀφῆκεν εἰς τὸν Ζαβακόν, εἰς ὃν παρῆγε πᾶσαν τὴν ἐλευθερίαν, ἵνα μετρήσῃ καὶ διαθέσῃ αὐτά, οὔτε δὲ κἄν ἠρώτα εἰς ποίαν τιμὴν ἐμισθώθη.

Ἐκείνην, μία ἰδέα, μία σκέψις τὴν ἀπησχόλει μόνον!

Τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς της!

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Ζαβακὸς μετὰ τῆς προστατευομένης του, ἐφθασαν ἐνώπιον τῆς ἀγίας Τριάδος κρατούμενοι ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ συνεσφιγμένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ὅτε εὐθυμοὶ φωναὶ τὰς ἐκάλουν ὀπισθεν αὐτῶν.

Ἦτο ἡ στρατιὰ τῶν δεσποινίδων Σερβέν, αἵτινες ἐπέστρεφον ἐν ἀταξίᾳ.

Ἦδη ἡ εὐθυμία των ἦτο ὁμοθυμος, διότι καὶ ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἀπαλλαγῇ τῆς μελαγχολίας της.

Ἐν γλυκῷ ὄνειρον πλοῦτου καὶ ἔρωτος τὴν εἶχεν βαυκαλῆσαι ἐπὶ στιγμῇ.

Ἡ πρωτότοκος τῶν θυγατέρων τοῦ Σερβέν, ἦτο ἀρκετὰ νηῆμων, ὥστε νὰ μὴ πιστεῦσῃ ὅτι ὁ ἔρωτος τοῦ πρίγκηπος ἦτο διαρκῆς, ἀρκετὰ ἐντιμὸς, ὥστε νὰ μὴ πωληθῇ, ἀλλ' εἰς τὴν πάλιν ἡ καρδία αὐτῆς ἠδύνατο νὰ τὴν προδώσῃ, ἂν ὁ Μαυρίκιος ἦτο

θερμώτερος καὶ τῇ ὑπέσχετο ἔρωτα διὰ ἀρχῇ.

Ἡ φίλη ὅμως, ἦν μόλις χθὲς ἐγνώρισε τῇ παρέσχεν ἀκουσίως μεγίστην ἐκδούλευσιν διότι ὁ νοῦς τοῦ πρίγκηπος εἰς μόνην αὐτὴν ἠσχολεῖτο, καὶ ἀφοῦ αὐτὴ ἐπεφάνη πᾶσα ἄλλη ἐξέλειπεν εἰς τὰ ὄμματά του. Ὁ κίνδυνος ὅμως θὰ ἐστρέφετο κατὰ τῆς ἀτυχοῦς χορευτριάς τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἦτο πλασμένη ὅπως ἐκκαίει τὸν ἔρωτα, διότι ἡ καλλονὴ της, ἦτο πραγματικὴ καὶ ὄχι ἀποτελεσμα τοῦ γοήτρου τῆς σκηνῆς.

Ὁ Ζαβακὸς ἀκούων τὴν φωνὴν τῶν ξενιζόντων αὐτοῦς, ἐτάχυνε τὸ βῆμα ὅπως συναντηθῶσι καὶ ἐφθασαν ὁμοῦ πρὸ τοῦ πυλῶνος τῆς οἰκείας των, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν αὐλήν, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν σκιάδα.

Πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν του, ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ παρτήρησεν ὅτι αἱ πέντε νεάνιδες ἡ Βενεδέττα καὶ ὁ γλύπτης ἐκράτουν ἕκαστος ἐν δέμα.

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ των εἰς τὸ ἐργαστήριον ἀφῆκαν πᾶσαι κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἀνευφθόνου, μὲ ἔκφρασιν ἀδελφικῆς ἀγάπης συνέχαιρον ἀπὸ καρδίας τὴν χορευτριά.

— Τί χαρὰ, φιλιτάτη!

— Πόσα ἄνθη καὶ τί θρίαμβος! τί ἐπιτηδεύτης!

— Πόσον εἶσαι εὐτυχῆς! τί λαμπρὸν μέλλον σὲ περιμένει!

Καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κόσμος ἐσπίρτα ἐνθουσιώδης.

Εἰς τὰ ὄμματα τῆς χορευτριάς ἀνῆλθε δάκρυ χαρᾶς.

Ἦτο ὡς νὰ εὕρισκετο ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας της!

Ἐν τούτοις ἡ Πικαρδὴ προσκληθεῖσα, ἐνεφανίσθη μὲ τὰ ὄμματα πρισμένα ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ διηυθέτησε τὴν τράπεζαν ὅπως ἐορτάτωσι τὸν θρίαμβον τῆς ἐσπέρας.

Ἡ Μαργαρίτα ἐφαίνετο μᾶλλον τῶν ἀδελφῶν της διατεθειμένη εἰς τρυφερότητα.

Ἡ σκηνὴ τοῦ θεωρείου, εἶχε ταράξῃ τὰ νεῦρά της.

Ἦτος ἐσκέπετο ὅτι κακῶς ἐπραξε ἀπορρίψασα τὴν προσφερομένην εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τὰς θεῖας ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος!

Προσεπάθει ἐν τούτοις νὰ ἀποδιώξῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸ ἴνδαγμα τοῦ πρίγκηπος.

Τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τοὺς ἄνωθεν μικροὺς κοιτωνίσκους, εἰς τὴν θύραν τῶν ὁποίων πᾶσαι κατὰ σειράν ἠσπᾶσθησαν τρυφερῶς τὴν χορευτριά.

Ὁ γέρον Ζαβακὸς ἔμεινε τελευταῖος.

Οὗτος τὴν ἐσφιζεν εἰς τοὺς ὀστεώδεις βραχίονάς του καὶ τῇ εἶπεν:

— Εἶσαι εὐτυχῆς, μικρὰ μου;

Ἐκείνη ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ὑψωθείσα ὅμως εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν αὐτῆς τὸν ἠσπᾶσθη, καὶ δι' ἀπεριγράπτου τόνου τῷ εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ.

ΚΑ'

Ἐπὶ ἐξώστου τοῦ δευτέρου πατώματος ἐν τινι ὠραίᾳ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Ριβολί, ὀλίγον

ἀπεχούση ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Σατλαί, ἦτο ἐκτεθειμένη πλάξ διὰ χρυσῶν γραμμάτων δεικνύουσα τὸ ὄνομα, ἐταιρίας ἐργοληψιῶν, λίαν γνωστῆς ἐν τῇ συνοικίᾳ, ὅπου ὡς τὴν ἀπεκάλει ὁ εἰς τῶν συνεταιρῶν ἐθεωρεῖτο ὡς κοινωνικὸν εὐεργέτημα.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ συνétairos οὗτος ἦτο ὁ κύριος Ρουμπινῶ.

Ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ βαρόνου, ἐγνώριζε τοὺς δύο φίλους καὶ πρὸ πάντων τὸν Δελόνγκ, τὸν διενθυτήν, τὸν εὐγενῆ καὶ σοφὸν ἄνθρωπον τοῦ εἰρημένου μαγαζιέου.

Τὸ κατάστημα δὲν ἦτο ἐντελῶς ἀπηλαγμένον κριτικῆς.

Διότι πρῶτον ἐταιρία δὲν ἦτο, ἡ ἐταιρία συνίστατο ἀπὸ τὸν Ρουμπινῶ καὶ τὸν Δελόνγκ ὅλους καὶ ὅλους.

Τῷ εἶδαν τὸ ὄνομα ἐταιρίας ὅπως τὸ ἀνυψώσωσιν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ.

Καὶ τοῦτο μόνον ἤρκει διὰ νὰ μὴ θεωρεῖται παντελῶς ἄμεμπτον.

Ἐν τούτοις εὐρίσκονται καὶ χειρότερα τούτου.

Ἄλλως τε, οἱ πελάται τοῦ «Πρασίνου Κονίκλου» μετεβλήθησαν ἐντελῶς.

Μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐπαύλεως τῶν πυργίσκων, ἡ φυσιογνωμία των ἤλλαξε καὶ κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ Ρουμπινῶ, διήλθε δι' αὐτῶν ἀρκετὸν ὕδωρ ὥστε ν' ἀνανεωθῶσι.

Καθ' ἣν ἐποχὴν τοὺς ἐπανευρίσκομεν, ἀμφότεροι εἰσὶ σοβαροὶ καὶ χαίρουν τὴν ἐμπιστοσύνην, τινῶν τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν.

Ἦτο παράδοξον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀληθές.

Μετῆρχοντο τὸ ἐπάγγελμα ἐργολάβων διαφόρων ὑποθέσεων καὶ τὰς διεξήγον μετὰ προθυμίας, φερούσης τιμὴν εἰς τὴν δραστηριότητά των.

Ὁ Δελόνγκ ἦτο ἡ κεφαλὴ, ὁ Ρουμπινῶ εὐχαρίστως ἀνέλαβε τὴν τοῦ βραχιόνος.

Τὰς ὠφελείας διεμοιράζοντο ἐξ ἴσου, καὶ πρέπει νὰ ἠμολογήσωμεν, ὅτι ἐνωθέντες ὑπὸ τῶν δυσκολιῶν τῆς πρώτης ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, τῆς ἀναμνήσεως τῆς πενίας των καὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐπαύλεως τῶν πυργίσκων οὐδέποτε ἐχωρίστησαν ὑπὸ τῆς παραμικρᾶς φιλονικίας.

Ὁ Δελόνγκ ὑπερασπιζέτο ὡς δικηγόρος τὰς ὑποθέσεις ποιητῶν τινῶν λυρικῶν, ἡ δραματικῶν καὶ τὰς διαφορὰς εὐαρίθμων δεσποινίδων ἀμφιβόλου ἠθικῆς.

Κατέστησεν ἰδιότητα τὴν ὑπεράσπισιν τῆς περιουσίας γυναικῶν, αἵτινες συνήθριζον ταύτην δι' ἐπαγγέλματος παραβόλου ἀπὸ τοῦ 18.45 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ ἰδιότητες, ὅποιοιδήποτε εἶδους ἐπιτυγχάνουσιν ἐν Παρισίῳ, ὁ Δελόνγκ καὶ ὁ Ρουμπινῶ ἤρξαντο πλουτίζοντες ἐκ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ὑποθέσεων τούτων τῆς ἀμφιβόλου τιμιότητος.

Ἡ βᾶσις τῆς περιουσίας των ὑπῆρξεν ὁ μικρὸς σωρὸς τῶν χαρτονομισμάτων καὶ τῶν λουδοβικίων, ὃν ὁ Περὲζ τοῖς παρέδωκεν ἐξερχόμενος τῆς ἐπαύλεως τῶν Πυργίσκων.

Δὲν ἦσαν πολλά.

Μετρηθέντα παρ' αὐτῶν εὐρίθησαν εἰκοσιδύο χιλιάδες καὶ πεντακόσια φράγκα.

Ὁ Ἰσπανὸς ἐκράτησε τὴν μερίδα τοῦ λέοντος.

Ἐν τούτοις ἦσαν πάντοτε περισσότερα τῶν ὄσων εἶχον τὴν προτεραιάν.

Τὰ ἐκρυσαν εἰς ὀπὴν τινὰ τοῦ ὑπερώου των, ἐπὶ ἐξ καὶ πλέον ἐβδομάδας· τόσῃ ἡ εἰδήσις τῆς δολοφονίας τῆς Γερμανῆς τοὺς ἀπελίθωσεν.

Ἐὰν ὁ φόβος ἐξιλεῶν, ἐπλήρωσαν τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν· τόσῃ ὁ ἰδικὸς των ὑπῆρξε μέγας.

Ὁ δικηγόρος ἀπέκτησε νευρικὸν τρόπον ἀκατάσχετον· ὁ δὲ Ρουμπινῶ κατέστη διαφανῆς.

Ἐν τούτοις οἱ φόβοι των ἦσαν χειμερικοί, διότι οὐδεὶς τοὺς ὑποπτεύθη.

Αἱ ἐφημερίδες δὲν ἀνέφερον μὲν τὸ ὄνομα τοῦ Ρουζενδάλ, ἀλλ' οἱ δύο οὐτιδανοὶ τὸ ἠνοήσαν ἐκ τινῶν ὑπαινιγμῶν ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ὁ τρόμος των ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον σημείον, ὥστε καὶ ἂν δὲν ἐλάμβανον τίποτε παρὰ τοῦ Περὲζ, ἤθελον εὐχαριστηθῆ.

Ἐτρεμον μήπως ἐκεῖνος τοῖς ἀπευθύνῃ τὴν παραμικροτέραν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἠσύχασαν.

Οὐδεμία ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ οἱ κλητῆρες διῆρχοντο πρὸ αὐτῶν χωρὶς οὔτε νὰ τοὺς ἐνοχλήσωσιν.

— Ἐὰν καθιστάμεθα τίμιοι ἄνθρωποι! εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Ρουμπινῶ· διότι προτιμῶ νὰ τρώω τεμάχιον ἄρτου καὶ ὀλίγον ψητὸν ἐν εἰρήνῃ, παρὰ τὰ κάλλιστα τῶν ἐδεσμάτων ἐν τοιοῦτῳ τρόμῳ.

Ὁ Δελόνγκ συνήνεσεν.

Ἐτέθησαν τότε εἰς ἐνέργειαν· ἠρεύνθησαν παντοῦ καὶ τέλος ἐπέτυχον παρὰ τὸν Πύργον τοῦ ἄγιου Ἰακώβου ἐν μικρὸν καὶ ἄσημον πρακτορεῖον πωλούμενον ὑπὸ ἀγαθοῦ γέροντος, ὅστις τὸ διήφυε καὶ εἰς ὃν δὲν ἔφερε μεγάλη κέρδη, διότι μόνον ὑπηρετρίαί τινες προσήρχοντο εἰς αὐτὸ καὶ διευθυνταὶ μαγαζιέων τῆς τελευταίας τάξεως.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν ἐχρειάσθη πολὺ μέρος ἐκ τοῦ κεφαλαίου τῶν 20,000 φράγκων διὰ τὴν ἀγορὰν αὐτοῦ, τὸ ἠγόρασαν ἀμέσως.

Ἐπῆρχε τότε ἐν Παρισίῳ πυρετὸς κατεδάφισων καὶ οἰκοδομῶν, ὅστις παρέσυρε καὶ τὸ μικρὸν κατάστημα μετὰ τινὰ χρόνον.

Τότε μὴ ἔχοντες ἀφορμὰς πλέον νὰ κρύπτωσι τὴν μικρὰν περιουσίαν των, ἐνοικίασαν νεόδμητον κατοικίαν ἐν τῇ ὁδῷ Ριβολῆ καὶ ἐπὶ τῆς θύρας ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἔβλεπε τις κεχαραγμένα ἐπὶ χαλκίνης πλακὸς χρυσοῖς γράμμασι, «Δελόνγκ Ρουμπινῶ καὶ συντροφία, ἀγοραπωλησίαι κτημάτων, τακτοποιήσις διαφόρων ὑποθέσεων».

Τὸ δυσκολώτερον εἶχε συντελεσθῆ.

Οἱ δύο ἀλῆται πρῶδουσαν καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐπόρων ἀστῶν τῶν Παρισίων.

Ὁ «Πράσινος Κονίκλος» τοὺς ἔβλεπε σπανίως καὶ κατὰ μακρὰ διαστήματα, ὅτε ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ παρελθὸν ἤρχοντο νὰ θλίψωσι τὰς περιποιημένας χεῖρας τῆς κυρίας Κλοτίλδης, ἧτις μόνον τοῦτο τὸ καλὸν ἔσωσεν ἐκ τοῦ παρελθόντος κάλλους αὐτῆς·

καὶ ἧτις ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν ἀρχαίων πελατῶν τῆς.

— Ἐθέσαμεν τὸν πόδα εἰς τὴν κλίμακα τῆς τύχης, ἔλεγε μετριοφρόνως ὁ Δελόνγκ.

Ὁ δὲ Ρουμπινῶ, πρακτικώτερος ὢν, ἔλεγεν εἰς τὴν ἀρχαίαν ὑπηρετρίαν τοῦ «Πρασίνου Κονίκλου», κατασταθεῖσαν ἤδη συνεταιῖρον.

— Ἐβρέξαμεν τὴν ἄκραν τοῦ ἄρτου μας εἰς τὸ μέλι, φιλότατη Ρόζα.

Οὐδέποτε ἐπανεῖδον τὸν Ραβού, καὶ ἠγνόουν ἂν ἦτο ζῶν ἢ νεκρὸς· οὐδεὶς ἐγνώριζεν τὸ μυστικὸν ἐκείνου, ἐκτὸς τοῦ ἐπιστάτου τῆς μαρκησίας δ' Ἀρτάν, τοῦ φίλου του δηλ. Ζιρώ, καὶ τοῦ μικροῦ Γρελῶ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ μπάμπρα Βωκελέ.

Καὶ ὁ Γρελῶ εἶχε μεγαλῶσαι πολυτρόπως· διότι, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ραβού τοποθετήσαντος εἰς χεῖράς του ὅτι τῷ ἀπέμεινε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαρίας Στρικόνε, ἤνοιξε καὶ αὐτὸς ἐπίσης παντοπωλεῖον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: «Οἱ τρεῖς Φοίνικες· Γρελῶ καὶ Βιδάλ», ἐν ὁδῷ Ἀνζιού. Τὸ κατάστημα ἠδοκίμησε καὶ εἶδε πολλὰ κέρδη εἰς τε τὸν Ραβού καί εἰς αὐτοὺς.

Ὁ Ραβού ἐννοεῖται ὅτι κατῴρθου νὰ προμηθεύηται ἐκ τοῦ καταστήματός των ὁ οἶκος Ρουζενδάλ.

Οὗτος ἤρχετο κάποτε εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ παντοπωλεῖου δωμάτιον, ὅπως ἀποβάλλῃ τοῦ θαλαμηπόλου τὸ σχῆμα καὶ ἀναλάβῃ τὸ τοῦ ἀρχαίου κωμωδοῦ, ἀναπολήσῃ δὲ καὶ τὴν Γερμανὴν, ἧς, ἐκ παραδόξου αἰσθήματος, διέσωσεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ γλυκεῖαν ἀνάμνησιν.

Δι' αὐτὸν οἱ Δελόνγκ καὶ Ρουμπινῶ ἦσαν οἱ πραγματικοὶ φονεῖς τῆς Γερμανῆς.

Καὶ ἐν τούτοις οὗτοι ἠπόρησαν.

Ἐπερβάντες τὸ κατώφλιον τῆς πενίας δὲν ἔπαυσαν ἀνερχόμενοι· καὶ οἱ Γρελῶ καὶ Βιδάλ ἐπλούτιζον, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτοι ἐκοιμῶντο μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχῶν.

Τὸ πάθημα ἐν τούτοις τοῦ πρώτου των ἐγκλήματος κατέστησε καὶ τοὺς δύο ἀθλίους πολὺ προσεκτικούς.

Συχνάζοντες τὰς ἐσπέρας εἰς τὰ μικρὰ θέατρα, ἀπέκτησαν τὴν γνωριμίαν τινῶν ἐκ τῶν ἠθοποιῶν καὶ χορηγούντες εἰς αὐτάς εὐκολίας, ἀπέκτησαν τὴν ἐμπιστοσύνην των καὶ κατόπιν τὴν πελατεῖαν αὐτῶν.

Ἐξωτερικῶς ὁ Ρουμπινῶ παρεχώρει εἰς τὸν ἀριστοκρατικώτερον Δελόνγκ τὰ πρωτεῖα, πράγματι ὅμως ἦσαν ἴσοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Διότι ἂν καὶ δὲν ἦτο πεπαιδευμένος ὁ Ρουμπινῶ, ἦτο ὅμως νοήμων καὶ καθίστατο διὰ τοῦτο χρησιμώτατος.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Ροζίτα ἤρξατο τῶν παραστάσεων τῆς, ὁ Δελόνγκ, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένος, ἐξῆλθε δι' ὑποθέσεις· ὁ δὲ Ρουμπινῶ ἐνδεδυμένος μέλανα ἐπενδύτην, ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον περιμένων τὴν πελατεῖαν τοῦ καταστήματος.

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΙΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

— 'Αλλά εἰς τί θεωρεῖτε ἔνοχον λοιπὸν τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν; ἀνέκραξεν ὁ Γάστων ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ καθίσματός του· ὠμιλήσατε περὶ ἀρπαγείσης νεάνιδος, περὶ ἀπελπισίας οἰκογενείας, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

— Νὰ σὰς τὸ εἶπω, κύριε Δελιμάνς· ἀκριβῶς τὸ παρελθὸν σάββατον περὶ τὴν πέμτην ἢ ἕκτην μετὰ μεσημβρίαν ὁ μαρκήσιος, σὺς καὶ ὁ κύριος Σαρμέιλ ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων.

— Ναί, κυρία.

— Λοιπὸν, κύριε, τὸ παρελθὸν σάββατον κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἡ δεσποινὶς Χρυσουγὴ Δελώρμ, ἡ θυγατὴρ ἐνὸς τῶν ἀρίστων φίλων μου, ἡ ἀναδεκτὴ μου, κύριε Δελιμάνς, ἀνηπάγη θρασέως.

Ὁ νέος ἠγέρθη καὶ ἔστη τρέμων, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἀπῆλαμψε.

— Ἀτιμία! ἀνεφώνησε. Καὶ τολμῶσι νὰ κατηγορήσωσι τὸ μαρκήσιον Βερβεῖν διὰ κακούρημα, συνένοχοι τοῦ ὁποίου παριστάμεθα ὁ Σαρμέιλ καὶ ἐγώ! Κυρία μαρκησία, εἶναι ἀθλία καὶ ἀνανδρὸς συκοφαντία.

Τόση δὲ ἦτο ἡ ἀγανάκτησις τοῦ νέου, ὥστε ἡ μαρκησία οὐδεμίαν πλεον ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἦτο ἀθῶος. Ἀμέσως δὲ ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

— Πραῦνθητι, κύριε Δελιμάνς, εἶπε.

— Ναί, κυρία μαρκησία, ἀλλὰθὰ ἐνοήσατε ὅτι δὲν ἠδύναμην νὰ κρατηθῶ· πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μου, περὶ τῆς τιμῆς ὄσῳ φίλων μου, τοὺς ὁποίους δικαιούμαι καὶ ὀφείλω νὰ ὑπερασπίσω ἀπόντας!

— Εἶμαι ἤδη πεπεισμένη ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶναι ἀθῶος. Ἐλα, κάθησε νὰ ἐξηγηθῶμεν. Συνέθη λάθος, ἀλλὰ θὰ ἐνοήσετε πῶς ἐγίνει αὐτό. Μόλις ἔμαθε ὁ ἀτυχὴς πατήρ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς θυγατρὸς του, παράφρων ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀπηλπισμένους ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸν ἔνοχον, ἐπειδὴ δὲ γνωρίζει ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀγαπᾷ τὴν θυγατέρα του, φυσικῶς αἱ ὑπόνοιαι του ἐστράφησαν ἐναντίον του παρευθὺς καὶ τὰς ὑπονοίας αὐτὰς μετέτρεψαν εἰς βεβαιότητα ἢ αἰφνῆδιος ἀναχώρησις τοῦ κυρίου Βερβεῖν κατὰ τρόπον ὅπως μυστηριώδῃ καὶ ἡ σύμπτωσις τῆς ἡμέρας καὶ τῶν ὥρων. Ὁμολογήσατε, ὡς ἐγώ, κύριε Δελιμάνς, ὅτι ὁ ἀτυχὴς πατήρ, τεταραγμένος ὑπὸ τῆς θλίψεώς του, ἠπατήθη ὑπὸ τῶν φαινομένων.

— Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.

— Ἴσως. Καὶ μήπως τάχα δὲν ἐδικαι-

οὔτο τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ προσθήσῃ μίαν ἐτι ἀνοησιαν εἰς τόσας ἄλλας;

— Πρόκειται ἤδη περὶ τιμῆς, κυρία μαρκησία. Ναί μὲν ὁ Ἀδριανὸς ἐφέρθη ὡς ξεμυαλισμένος, διήγαγε κακὸν βίον, ἐξώδευσε μωρῶς τὰ χρήματά του καὶ κατεστράφη, ἀλλ' ἡ τιμὴ του εἶναι ἀκεραία καὶ οὐδεμίαν φέρει κηλίδα τὸ ὄνομά του.

— Ἀγαπητὴ Γάστων, διδάσκεις ματαιῶς καὶ ἐγὼ συμφωνῶ μαζὶ σου.

— Γνωρίζω, κυρία μαρκησία, ὅτι εἴσθε αὐστηρά, αὐστηροτάτη, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν καρδίαν καὶ τὴν τιμὴν, ἀλλὰ εἴσθε καὶ ἐπιεικῆς διὰ τὰ ἐλαφρά μας ἀμαρτήματα καὶ τὰς ἀδυναμίας μας· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦσθε πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἀδριανοῦ, πρέπει νὰ τὸ μάθωσι καὶ ἄλλοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ πατήρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς, ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ποτὲ δὲν ἐκηλίδωσε τὸ ὄνομά του καὶ διὰ τοῦτο ἔχει ὑψηλὰ τὸ μέτωπον.

»Σὰς εἶπον ὑπῆρχεν αἰτία ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Παρισίων καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθές. Ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ τίποτε μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐπειδὴ κατηγόρησαν ἐπὶ ἀτίμῳ πράξει τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν καὶ ἀπέναντι τοιαύτης κατηγορίας δὲν δύναμαι νὰ σιωπήσω, πρέπει, κυρία μαρκησία, ὅχι δι' ἑμᾶς, ἀλλὰ δι' ἄλλους νὰ σὰς δώσω ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ μαρκησίου. Κρατῶ ἔγγραφο, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὐρήτε τὴν ἀπόδειξιν ταύτην.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ ἔγγραφο ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῇ μαρκησίᾳ.

Ἦτο τὸ πρακτικὸν τῆς μονομαχίας καὶ τῶν ταύτην προκαλεσάντων λόγων, ὑπογεγραμμένων ὑπὸ τεσσάρων μαρτύρων.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀναγνώσετε, κυρία μαρκησία, προσέθηκε ὁ νέος· ἀναγνώσατε καὶ θὰ μάθετε τὰ πάντα.

Ἡ κ. Δεμονπεραὶ ἀνέγνω ταχέως, πολλὰς βλαύσας ἐν τῷ μεταξύ ἀναφωνήσεις.

— Ἄ! τῶρα ἐνοῶ! ἀνέκραξεν. Ὁ ἀτυχὴς μαρκήσιος εἶναι τραυματίας καὶ ἴσως θνήσκει ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐνῶ θεωρεῖται ὡς ἄθλιος.

— Ἐπὶ δύο ἡμέρας διετελέσαμεν ἐν ἄκρᾳ ἀνησυχίᾳ ὁ Σαρμέιλ καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Γάστων· σπεῦδω ὅμως νὰ σὰς καθησυχάσω, κυρία μαρκησία, λέγων ὅτι δὲν διατρέχει ἤδη ἡ ζωὴ του κίνδυνον. Σήμερον τὴν πρωῖαν εἶχεν ἀρκοῦσαν δύναμιν, ὥστε νὰ τὸν σηκώσωμεν ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ ξενοδοχείου καὶ δι' ὄλων τῶν ἀπαιτουμένην προφυλάξεων νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τῆς κυρίας Γοντραί, εἰς τὸ μέγαρον τῆς Cerisaie· τότε δὲ μόνον ἐνόμισα ὅτι ἠδύναμην νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους. Ἄλλ' ὁ Σαρμέιλ θὰ μείνῃ πλησίον τοῦ φίλου μας, ἐμείναμεν δὲ συμφωνοὶ νὰ ἐπιστρέψω καὶ ἀντικαταστήσω αὐτόν, ἐὰν ἠναγκάζετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους, μολονότι ἐγώ, καὶ ἂν ὀλίγας ὥρας μόνον ἐπρόκειτο νὰ μείνω πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, θὰ μετέβαινον εἰς τὴν Cerisaie. χωρὶς νὰ περιμείνω πότε θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Σαρμέιλ.

— Θὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν κλινήρης;

— Ὡς εἶπεν ὁ ἰατρός, πρὶν ἢ παρέλθῃ,

μὴν δὲν θὰ δυνηθῇ ὁ Ἀδριανὸς νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ.

— Μέχρι τότε ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θ' ἀνεύρωμεν τὴν Χρυσουγὴν.

— Τότε, κυρία μαρκησία, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς;

Ἡ κυρία Δεμονπεραὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε Γάστων, ἀπεκρίθη, δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω τίποτε· φεῦ! εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὑπάρχουσιν ἄπειρα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μάθετε ἀκόμη. Ἀφοῦ ἐγίνει γνωστὴ ἡ ἀθωότης τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν, δὲν θὰ παραπλανηθῶσιν οἱ καταγινόμενοι ν' ἀνεύρωσι τὸν ἀπαγωγέα εἰς τὰς ἀναζητήσεις των. Εἰς μόνος ὑπάρχει ἔνοχος καὶ εἶναι γνωστὸς ὁ ἄθλιος οὗτος.

»Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω, κύριε Δελιμάνς, εἶναι ὅτι ἡ μονομαχία αὕτη, ὅσον καὶ ἂν ἦναι λυπηρὰ καὶ ἀξιοθρήνητος, ἐξωμάληνε τὰς μεγαλειτέρας δυσχερείας, αἱ ὁποῖαι ἠδύνατο νὰ παρεμβάλωσι πρόσκομμα εἰς τὸν γάμον τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν μετὰ τῆς Χρυσουγῆς. Σὰς ἐπιτρέπω δὲ νὰ ἀνακοινώσετε τοῦτο εἰς τὸν φίλον σας, ἐὰν δύναται νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν θεραπείαν του.

»Δύναμαι προσέτι νὰ σὰς εἶπω — καὶ τοῦτο νὰ μείνῃ μετὰξὺ μας — ὅτι ἡ Χρυσουγὴ, ἡ ὁποῖα εἶναι ὠραιότατη καὶ χαριστάτη νέα, εἶναι συνάμα καὶ πλουσιωτάτη. Ναί μὲν ὁ κύριος Λατραδ εἶναι, ὡς φαίνεται ἐκατομμυριούχος, ἀλλὰ λόγῳ περιουσίας ἡ Χρυσουγὴ ἀμιλλᾶται μετὰ ὑπεροχῆς πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀδέλαν Λατραδ, τὴν ὁποίαν ἀτυχῶς δὲν γνωρίζω.

»Τώρα ὅτε ἐτελείωσεν ἡ σπουδαία συνομιλία μας, κύριε Δελιμάνς, δὲν μοῦ ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ νὰ σὰς παρακλήσω νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆτε τὸ ἔγγραφο αὐτό.

— Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ μόνον, κυρία μαρκησία· ἐνδέχεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ γείνη χρῆσις αὐτοῦ, καὶ δὲν ἠξέυρω ἐὰν δικαιούμαι, ἐὰν δύναμαι...

— Ὅρθως ἡμιλεῖτε· οὐδ' ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα δύνασθε νὰ μοὶ ἀφήσετε τὸ εἰρημένον ἔγγραφο, εἰς ἐμὲ δὲν ἀρκεῖ ἀπλοῦν ἀντίγραφο.

— Τότε, κυρία μαρκησία, τὰ πάντα διορθώνονται. Ἄμα φθάσω εἰς τὴν οἰκίαν μου θὰ τὸ ἀντιγράψω, καὶ τὸ ἀντίγραφο θὰ σὰς πέμψω αὐρὸν τὸ πρωῖ.

— Εὐχαριστῶ.

Ὁ νέος ἠγέρθη.

— Προτὸ ἀπέλθω, κυρία μαρκησία, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἔλθω καὶ μάθω τὸ ἀποτελεσμα τῶν ἀναζητήσεών σας πρὸς ἀνεύρωσιν τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς.

— Ναί, ναί, ἔλατε. Ἄλλως, ἄμα μάθω τι, θὰ σὰς ἀνακοινώσω.

Καὶ θλίψασα τὴν χεῖρά του προσέθηκε:

— Χαίρω πολὺ ὅτι σὰς εἶδον, κύριε Δελιμάνς, καὶ λογίζομαι εὐτυχὴς δι' ὅσα μοὶ εἶπατε. Καλὴν ἐντάμωσιν.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, κυρία μαρκησία! εἶπεν ὁ νέος.

Καὶ ἀπῆλθεν.

ΚΕ'

Νέον πρόσωπον.

Εἶχεν ἤδη σημάζει ἡ δεκάτη πρωϊνὴ ὥρα. Ἀπὸ δύο περίπου ὥρων ὁ κ. Βάν Ὅσσεν εἰργάζετο μόνος ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ. Μολοῦντι ἐγκατέστη ἐν Παρισίοις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, δὲν εἶχεν ἀποσυρθεῖ παντάπασιν ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ζωῆς, διότι διὰ τῶν φροντίδων αὐτοῦ συνέστη ἐν Παρισίοις σπουδαῖον τραπεζιτικὸν κατὰστημα, ὑποκατὰστημα τοῦ μεγάλου ἐν Ἀμστελοδάμῳ οἴκου, καὶ ἦν αὐτὸς ὁ πρῶτος διοικητὴς τῆς νεοσυστάτου Τραπεζῆς. Ἄλλως δὲ καὶ δὲν εἶχεν ἀποχωρήσει τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀλιγανθικῆς οἰκονομολογικῆς ἐταιρίας, ἧς ἡ ἐταιρικὴ ἐπωνυμία ἦν «Βάν Ὅσσεν καὶ συντροφία.»

Ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἐκρούσθη ἠρέμα.

— Ἀνοιξατε, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσσεν.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἐνεφανίσθη θεράπων.

— Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ, μοὶ εἶπε νὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον Βάν Ὅσσεν ἐὰν δύναται νὰ δεχθῆ, εἶπεν ὁ θεράπων.

— Πῶς; ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ διαπρεπὴς τραπεζίτης, ἀλλ' ἄς εἰσέλθῃ ἀμέσως.

Καὶ θείς τὸν κάλαμον ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀπόθησε τὰ ἐγγραφα καὶ ἠγέρθη.

Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ ἐνεφανίσθη. Ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ξανθὸς καὶ ἐφαίνετο τριάκοντα πέντε ἐτῶν περίπου. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐνεφαίνε νοσημοσύνην, τὸ δὲ ζωρὸν βλέμμα του ἐξέφραζεν εὐλικρινεῖαν καὶ χρηστότητα. Ἦτο λιαν κομφῶς ἐνδεδυμένος καὶ μεθ' ὄλην τὴν ὀλίγην φυσικὴν αὐτοῦ τραχύτητα τὸ τε παράστημα καὶ οἱ τρόποι του ἐδείκνυον ἄνδρα εὐγενῆ.

Ὁ κ. Βάν Ὅσσεν προὐχώρησε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐπισκεπτομένου αὐτόν. Ἡ δεξιὰς ἦν εὐλικρινεστάτη, καὶ ἐκ τῆς σπουδῆς τοῦ τραπεζίτου ἐνόησε τις ὅτι θεώρει οὗτος ὡς φίλον τὸν νέηλον.

— Ἀγαπητὴ κύριε Δούρκετ, εἶπεν, αὐτὸ εἶναι πραγματικὴ ἐκπλήξις, εὐάρεστος, περιττὸν νὰ τὸ εἶπω τοῦτο. Καὶ λοιπὸν, ἔτσι δὲ ἀναχωρεῖς ἐκ Νέας Ὑόρκης καὶ φθάσεις εἰς Παρισίους, χωρὶς νὰ προειδοποιήσης ἐνεμένους οἱ ὅποιοι ἐνόμιζοντα ἰε' ἐσέ, τοὺς φίλους σου, ἐνεοῶ;

— Ἀπεφάσισα ἐξαφνα ν' ἀναχωρήσω.

— Εἶπέ λοιπὸν καλλίτερον ὅτι ἠθέλησες νὰ μὲ καταλάβῃς ἀπροόπτως ἠμποροῦσες νὰ τηλεγραφήσης.

— Ἀληθῶς, ἠμποροῦσα...

— Βεβαίως ἠμποροῦσες καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἐφθασες εἰς τὴν Χάβρην· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σε μαλώσω διὰ τοῦτο. Ἄς καθήσωμεν πρῶτον. Τώρα εἶπέ μου, ἀπὸ πότε εὐρίσκεσαι ἐν Παρισίοις;

— Ἡ πρώτη μου ἐπίσκεψις τὴν ὁποίαν κάμνω εἶναι ἡ ἰδική σου, κύριε· ἐφθασα χθὲς τὸ ἑσπέρας.

— Ἐλησημόνησες τὴν πρὸς ἐμέ ὑπόσχασίν σου, νὰ ἔλθῃς δηλαδὴ νὰ μοὶ ζητήσης φιλοξενίαν. Γνωρίζεις ὅμως κάλλιστα ὅτι θὰ σὲ ἐδεχόμεν προθυμότεα.

— Ναί, κύριε, ἀλλ' ἐφθασα τὴν νύκτα ἀργά· ὥστε δὲν ἤδυναμην εὐπρεπῶς νὰ πασιασθῶ· κατέλυσα λοιπὸν εἰς τὸ Μέγα Ἐνοδοχεῖον.

— Σκεφθεὶς ὅτι ἐκεῖ θὰ εἶχες περισσοτέρην ἄνεσιν καὶ ὅτι θὰ ἦσο περισσότερον ἐλευθέρως ἢ ὅσον θὰ ἦσο εἰς τοῦ κυρίου Βάν Ὅσσεν.

Ὁ νέος ἠρθρίασεν ὀλίγον.

— Γνωρίζω τοὺς νέους, προσέθηκεν ὁ τραπεζίτης μετ' ἀγαθότητος.

Ὁ κ. Δούρκετ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὑπομειδιάσῃ.

— Ἐρχεσαι εἰς Παρισίους διὰ σπουδαῖαν ὑπόθεσιν;

— Ὡ! Αἱ μικροδουλειᾶς τὰς ὁποίας ἔχω εἰς Γαλλίαν δὲν καθιστῶσιν ἀναγκάσιαν μετατόπισίν μου ἐξ Ἀμερικῆς. Ἐκαμα ὄλον αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ἐνεκα τοῦ πόθου μου νὰ ἐπανιδῶ τὴν Γαλλίαν καὶ τοὺς Παρισίους.

— Αὐτὸ τὸ ἐνεοῶ ἐγώ, ὁ ὅποιος ἀγαπῶ τὴν Γαλλίαν ὡς πατρίδα μου καὶ τοὺς Παρισίους, τὴν μοναδικὴν καὶ ἀπαράμιλλον πόλιν, ὡς νὰ ἐγεννήθη ἐἰς αὐτήν. Προτίθεσαι νὰ μείνῃς πολὺ ἐδῶ;

— Ἐλπίζω, κύριε, νὰ μείνω ἕνα μῆνα.

— Ἐχεις πιθανῶς ἀκόμη φίλους εἰς Παρισίους.

— Ἐνα καὶ μόνον, κύριε, καὶ αὐτὸς εἶσθε σεις, ἐπειδὴ μοὶ ἐπετρέψατε νὰ σὰς δῶσω τὸν τίτλον αὐτόν.

— Τὸν ὅποιον δικαιούμαι ν' ἀκούω. Οὐίλλιαμ, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσσεν λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ, διότι σὲ ἀγαπῶ εὐλικρινῶς.

— Ὡ! μοὶ τὸ ἀπεδείξατε, κύριε, καὶ ἤλθον εἰς Παρισίους διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω καὶ πάλιν τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἐκεῖνο ὅπερ ἐπράξατε ὑπὲρ ἐμοῦ μαρτυρεῖ πλέον ἢ φιλιαν. Ἄ! κύριε Βάν Ὅσσεν, ἐδείχθητε δευτερος πατὴρ πρὸς τὸν Οὐίλλιαμ Δούρκετ.

— Ἐπράξα ὑπὲρ σοῦ, Οὐίλλιαμ, ὅτι ὄφειλον νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἐνὸς τῶν ἀρίστων φίλων μου. Ἐδίστασα ποτὲ οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν; Ὅχι. Ἄντι νὰ ἔχω τι διὰ τὸ ὅποιον νὰ μετανοῶ, ἀπ' ἐναντίας συγχαίρω τὸν ἑαυτόν μου. Μεγάλως ἐδικαίωσες τὴν πρὸς σὲ πεποιθησίν μου, Οὐίλλιαμ. Διὰ τῆς ἐργασίας σου ἐπανόρθωσες ἀξιοπρεπῶς καὶ εὐγενῶς τὰ λάθη τῆς νεότητός σου ἐνόησες τί ὄφειλεις εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐξαίρετου πατρός σου καὶ πρὸς σὲ αὐτόν. Ὁ οἶκος Δούρκετ εἰς Νέαν Ὑόρκην δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ σὺ τὸν ἀνήγειρας, τὸν ἀνεξωγόνησας καὶ εἶναι τώρα ἀνθηρότερος καὶ ἀκμαϊότερος! Σήμερον εἶσαι ὁ μέγιστος ἐν Ἀμερικῇ ἐφοπλιστὴς καὶ τὰ πολυἀριθμα πλοῖά σου διασχίζουσι τὰς θάλασσας, κομίζοντα εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου τὰ προϊόντα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν βιομηχανίας, προϊόντα τοῦ γονίμου ἐδάφους τῆς βορείου καὶ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς· κατὰ δὲ τὰ ἔτη τῆς ἐφορίας, ὅταν ἡ Γαλλία στερεῖται σιτηρῶν, σὺ, Οὐίλλιαμ, φέρεις ἐκεῖθεν ἄρτον εἰς τὸν γαλλικὸν λαόν.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται χάρις εἰς ὑμᾶς· κύριε Βάν Ὅσσεν.

— Ἦλθες καὶ μὲ ἡῆρες, σὲ ἤκουσα καὶ ἐνεπιστεύθην εἰς σέ. Ὁ ἐν Ἀμστελοδάμῳ οἶκος Βάν Ὅσσεν διέθηκε μὲν ὑπὲρ ὑμῶν κεφάλαια καὶ αἱ τράπεζαι συνεστήθησαν

πρὸς τοῦτο—ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἀπέτισες, δὲν τῷ ὄφειλεις πλέον τίποτε. Ἐγὼ δέ, Οὐίλλιαμ, ἐπλήρωθην διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης σου καὶ διὰ τῆς εὐχαριστήσεως ὅτι σ' ἐβοήθησα ν' ἐπανορθώσης τὴν περιουσίαν σου.

— Τότε δὲν θὰ λησημόνησω, κύριε, τί χρεωστῶ εἰς ὑμᾶς, ὡς οὐδὲ τὴν μεγάλην ὑμῶν πρὸς ἐμέ ἀγαθότητα, θ' ἀκούω πάντοτε τὰς συμβουλὰς σας καὶ θὰ τρέφω πρὸς ὑμᾶς τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν σεβασμόν, ὁ ὅποιος ὄφειλεται εἰς πατέρα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς περὶ τῶν αἰσθημάτων σου, Οὐίλλιαμ, διότι ἔχεις αἰσθητάματα ὡς πρέπει. Ἄλλὰ ἄς παύσωμεν πλέον ὁμιλοῦντες περὶ τοῦτου, ἄς ὁμιλήσωμεν δὲ περὶ ἄλλων. Παραδέχεσαι, αἰ; τὸ πρόγευμα τὸ ὅποιον σοὶ προσφέρω;

— Ἐπειδὴ ἐσέκθησθην ὅτι θὰ μοῦ ἔκαμεν τὴν πρόσκλησιν αὐτήν, διέταξα τὸν κειρόν μου οὕτως ὥστε νὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν δεχθῶ.

— Κάλιστα. Ἐλπίζω ὅτι θὰ βλεπόμεθα συχνὰ κατὰ τὴν εἰς Παρισίους διαμονήν σας.

— Ἐὰν δὲν εἶμαι ὀχληρὸς, κύριε.

— Ὀχληρὸς! Ἀπόσυρε, σὲ παρακαλῶ, τὴν κακὴν αὐτὴν λέξιν! Δὲν θέλω μὲν νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικήσης εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλ' ἠμπορεῖς νὰ ἐρχεσαι ὅποταν θέλῃς εἰς τὸ πρόγευμα καὶ κατὰ τὸ δεῖπνον.

— Μὲ κακοσυνειθίζετε! ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ νέος.

— Πρέπει νὰ προκαλέσω τὴν συγχώρησιν τῶν τραχέων κάπως λόγων μου.

— Ὡ! κύριε!

— Ἀπεφάσισες τί θὰ πράξῃς μετὰ μεσημβρίαν τῆς σήμερον;

— Ὅχι, ἀκόμη. Ἐὰν δὲν ἦσθε πολὺ ἀπησχολημένος...

— Ἄ! λοιπὸν;

— Θὰ σὰς παρεκάλουν νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ συνοδεύσετε μέχρι τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ, τὸν ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ ἄπαξ τοῦλάχιστον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Βάν Ὅσσεν ἐγένετο αἴφνης σκυθρωπὸν.

— Ὡστε δὲν ἐλησημόνησες, τῷ εἶπε, τὸν παλαιόν μου φίλον κύριον Δελασέρ;

— Ὅχι, δὲν λησημονῶ κανένα ἀφ' ὅσους ἀγαπᾶτε.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κόμης Δελασέρ σὲ ἐνθυμεῖται πάντοτε, τὸ ὅποιον φανερώνει ὅτι τῷ ἤρεσες πολὺ. Ἄλλως τε, εἶδες πόσον ἐνδιαφέρον ἔδειξεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις σου διὰ τῶν συμβουλῶν τὰς ὁποίας ἐνόμισε καλὸν νὰ σοὶ δώσῃ.

— Ἦσαν σπουδαῖαι καὶ ἐξαίρετοι αἱ συμβουλαὶ του, τὰς ὁποίας καὶ ἠκολούθησα, εὐτυχῆς δὲ θὰ λογισθῶ νὰ γνωστοποιήσω εἰς τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν, ὅτι δηλαδὴ τὰ κέρδη μου ἠῤῥησαν κατὰ ἕν τρίτον ἐντὸς ἔτους.

— Ὁραῖα! Ὁ κόμης συχνάκις μοὶ ὠμίλησε πρὸ σέ καὶ περὶ τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας θὰ προσέφερες διὰ τῶν πράξεών σου, ὡς καὶ περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον ὑπεδέχθης αὐτόν εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ θὰ ὑπερευχαριστεῖτο βεβαίως νὰ σείδῃ, ἐὰν δυστυχῶς...

— Τι; απουσιάζει;

— Όχι, εύρισκεται εἰς Παρισίους.

— Εἶναι ἀσθενής.

— Ναί, καί εἰς κατάστασιν, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ τοῦ ὁμιλήσῃς.

— "Α! λυπούμαι πολὺ.

Ὁ κύριος Βάν Ὅσσην διηγῆθη τὴν κατὰ τοῦ κόμητος ἐπιβουλὴν καὶ πῶς ἐκινδύνευσε νὰ φονευθῆ ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν δολοφόνων.

— Καί εἶναι θανασίμως τραυματισμένος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δούρκετ.

— Όχι, εὐτυχῶς, οἱ ἰατροὶ ἐλπίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος διὰ τὴν ζωὴν του.

Τότε ὁ θεράπων ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ Γαβιρών.

— "Ας εἰσέλθῃ, εἶπεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην.

— Ἐλάτε, κύριε Γαβιρών, εἶπεν ὁ τραπεζίτης. Ὁ κύριος Οὐίλλιαμ Δούρκετ εἶναι κάλλιστος φίλος καὶ φίλος μου καὶ φίλος τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ, καὶ ἀκριβῶς ὠμιλοῦμεν περὶ τοῦ ἡμετέρου ἀσθενοῦς. Εἴπατέ μας γρήγορα, πῶς ἦτο σήμερον τὸ πρῶν.

Ἡ κατάστασίς του δὲν μετεβλήθη πολὺ, ἀλλ' ἐὰν δὲν παρατηρητῆται βελτιώσις τις, δὲν ἔμπορεῖ κάνειῖς νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ ἐχειροτέρευσε.

— Ἦλθε σήμερον τὸ πρῶν ὁ ἰατρός Ἄλβεν;

— Ἦτο πρὸ ἐμοῦ εἰς τοῦ κυρίου κόμητος.

— Τὸν εἶδατε;

— Ναί, κύριε.

— Τί λέγει;

— Τίποτε, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ἀνήσυχος.

— Τότε θὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἀσθενής εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν καλὰ.

— Τί κάμνετε μὲ τὰς ἀναζητήσεις σας, κύριε Γαβιρών;

— Ἀκόμη δὲν ἐκάμαμε οὔτε ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός, κύριε, καὶ εἶμαι διὰ τοῦτο ἀπηλπισμένος.

— Δὲν ἐχάσατε ὅμως, ὡς ὑποθέτω, καὶ τὸ θάρρος σας.

Τὸ βλέμμα τοῦ Γαβιρών ἀπήστραψε.

— Θὰ ἐπιτύχω, κύριε, εἶπε σκυθρωπῶς, ἄλλως θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου.

— Δὲν ἔχῃς τίποτε νὰ μοι εἴπῃς;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἐπίτηδες ἦλθον.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Σὰς φέρω τὴν διαβεβαίωσιν τῶν ὅσα εἶπον περὶ τοῦ κυρίου μαρκησίου Βερβεῖν.

— Ἐπανεῆλθεν εἰς Παρισίους;

— Όχι, κύριε, ἀλλ' ἔμαθον παρὰ φίλου του ποῦ νὰ βασιθῶμεν. Ἀδίκως κατηγορήθη ὁ κύριος μαρκησίου Βερβεῖν, ἄλλως τε ἰδοὺ καὶ ἡ ἀποδείξις τῆς ἀθωότητός του.

Ὁ Γαβιρών ἔτεινε τῷ κυρίῳ Βάν Ὅσσην ἔγγραφον ἐν σχήματι ἐπιστολῆς.

— Τὸ ἔγγραφον αὐτό, κύριε, προσέθηκε, τὸ ἔφερε σήμερον τὸ πρῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου κόμητος Δελασέρ ἕνας ὑπηρέτης τῆς κυρίας μαρκησίας Δεμομπεραί. "Ω! ἔμπορεῖτε νὰ τὸ ἀναγνώσετε, διότι δὲν θὰ φανερώσῃ βεβαίως τὸ πρᾶγμα ὁ φίλος σας, ὥστε οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ μάρτυρες αὐτῶν νὰ ἔχωσι νὰ κάμωσι μὲ τὴν δικαιοσύνην.

— Πρόκειται λοιπὸν περὶ μονομαχίας;

— Ναί, κύριε. Ἄλλ' ἀναγνώσατε καὶ θὰ μάθετε ὅ,τι συνέβη.

Ὁ κύριος Βάν Ὅσσην ἀνέγνω ὑψηλοφῶνως τὸ ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τῆς μονομαχίας, γραφέν τῇ προτεραιᾷ ὑπὸ τοῦ Γάστωνος Δελιμάνς, καὶ εἶπε δυνατῇ τῇ φωνῇ τὰ ὀνόματα τῶν τεσσάρων μαρτύρων, ἦται τοῦ Ἀνδρέου Σαρμέιλ, τοῦ Γάστωνος Δελιμάνς, τοῦ μηχανικοῦ Ἰουλίου Καστέλ καὶ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ.

— Μπα! καὶ ὁ ὑποκόμητος Σανζάκ! ὑπέλαθεν ὁ κύριος Δούρκετ.

— Μήπως τὸν γνωρίζεις, Οὐίλλιαμ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην.

— Τὸν ἀπήνητσα εἰς τὰς συναναστροφάς.

— Κάπως νὰ ὑποπτεύω περὶ τίνων συναναστροφῶν ὁμιλεῖς, ἀγαπητὲ Οὐίλλιαμ.

— Μὲ μέμφεσαι ἄρα γε;

— "Ω! ἡ μομφὴ αὕτη στρέφεται εἰς τὸ παρελθόν, εἶπε ζωηρῶς ὁ τραπεζίτης.

— Τὸ παρελθόν τὴν ἀξίζει, ἀπεκρίθη ὁ νέος ὑπομειδιῶν.

— Ἐκτοτε ἐσκέφθης, φίλε μου, καὶ ἤνοιξες τοὺς ὀφθαλμούς, ἤξεύρεις ὅμως σήμερον ποίους ἀνθρώπους συναναστρέφεσο τότε.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον ποτὲ ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶ κατὰ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, ὁ ὁποῖος ἐφάνη εἰς ἐμὲ τίμιος ἄνθρωπος.

— "Ω! ὦ! ὑπέλαθεν ὁ Γαβιρών.

— Ἀγαπητὲ Οὐίλλιαμ, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην ἠπατήθης ὡς τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τὸ ἐράσμιον ἐξωτερικὸν τοῦ ὑποκόμητος, ὅτι δηλαδὴ ἦτο πάντοτε φοβερός ὑποκριτής.

— Ἀχρεϊστάτος, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὁ κ. Βάν Ὅσσην, εἶπε μετ' ἐμφάσεως ὁ Γαβιρών.

— Τέλος εἶναι ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν δίδει τις τὴν χεῖρα ὅταν τοὺς συναντήσῃ καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπομακρύνεται μετὰ περιφρονησεως.

— Μετὰ φρίκης καὶ ἀηθίας, προσέθηκε ὁ Γαβιρών.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὑπέλαθεν ὁ κ. Δούρκετ, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἴπω.

— Ἄκουσε, Οὐίλλιαμ, ἡ πρὸς τὸν Δελασέρ ἀγάπη σου καὶ ἡ φιλία τὴν ὁποίαν σοὶ ἐπέδειξε καθιστῶσιν ἀντάξιον νὰ μάθῃς τί μὰς βασανίζει τώρα περισσότερον ἀκόμη ἀπὸ τὴν λυπηρὰν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εύρίσκεται ὁ κόμης. Εἰς Νέαν Ὑόρκην πολλάκις σοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς προσφιλοῦς του Χρυσουγῆς.

— Ναί, μετὰ ζέσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρει ὅτι τὴν ἐλάτρευε.

— Λοιπὸν, Οὐίλλιαμ, ἀπὸ ἐννέα ἡμερῶν ἡ Χρυσουγῆ ἐγένετο ἄφαντος.

— Τί, τὴν ἤρπασαν;

— Ναί, τὴν ἤρπασαν.

— Καὶ ποῖος;

— Ἐπειδὴ ὁ μαρκησίου Ἀδριανὸς Βερβεῖν ἀγαπᾷ τὴν Χρυσουγῆν, αἱ ὑπόνοιαι τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς ἐστράφησαν ἐναντίον τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος κατὰ παράδοξον περίπτωσιν εἶχεν ἀναχωρήσει κρυφίως ἐκ Παρισίων καθ' ἣν ὥραν ἐγένετο ἡ ἀπαγωγή. Τῆς ἀποτροπαίου ὅμως ταύτης ἀπαγωγῆς δὲν συμμετέχει ὁ μαρκησίου, διότι γνωρίζομεν τώρα

ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων εἰς Βέλγιον, ἔνθα ἐμονομάχησε καὶ ἔλαβε πληγὴν εἰς τὸ στήθος.

— Τότε ὑποθέτουσιν ὅτι ἐνοχος εἶναι ὁ...

— Στάσου, Οὐίλλιαμ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ κ. Βάν Ὅσσην, ἄφησε νὰ σὲ διαφωτίσω εἰς ὅλα. Πρὸ εἰκοσαετίας περίπου ὁ κόμης εἰδείχθη ἀσθενοῦς χαρακτήρος, πολὺ ἀγαθὸς καὶ γενναῖος καὶ διὰ τοῦτο ἀπέκτησε θανάσιμον ἐχθρόν· ἔκτοτε ὅμως ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος δὲν ἔπαυσε νὰ καταδιώκῃ τὸν εὐεργέτην του διὰ τοῦ μίσους αὐτοῦ, ἀδυνατῶ δὲ νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἐφαντάσθη νὰ ἐκδικηθῇ τὸν κόμητα καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὑποφέρῃ. Τέλος, ἐπεσφράγισε τὰς ἀτιμίας του, διότι ἔχομεν ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς ἀπήγαγε τὴν δεσποινίδα Δελασέρ.

— "Ω! ἀνεφώνησεν ὁ νέος.

— Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον, Οὐίλλιαμ; εἴμεθα ἐπ' ἴσης πεπεισμένοι ὅτι αὐτὸς ὥπλισε τοὺς δύο κακούργους νὰ δολοφονήσουν τὸν κόμητα.

— Ἄλλ' αὐτὰ ὅλα εἶναι φρικώδη!

— Ὁ ἄθλιος ὁ ὁποῖος διέπραξε ὅλα ταῦτα, Οὐίλλιαμ, εἶναι ὁ ὑποκόμητος Σανζάκ!

— Ἀλλὰ διατί; πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Ἐκ παραφόρου μίσους! ἀπεκρίθη ὁ Γαβιρών.

— Προφανῶς τοιοῦτό τι συμβαίνει, εἶπεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην ἄλλὰ ἐκτὶ ἀκόμη μὰς διαφεύγει, δὲν ἔμποροῦμεν δηλαδὴ νὰ μαντεύσωμεν τί σκέπτεται ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Τώρα, Οὐίλλιαμ, δύνασαι νὰ σχηματίσῃς μίαν ἰδέαν περὶ τῆς θλίψεως μας καὶ νὰ κρίνῃς ὁποῖα εἶναι αἱ ἀνησυχίαι μας.

»Αὐτὴν τὴν ἐσπέραν συμπληροῦνται ἐννεα ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀπαγωγῆς, καὶ μὲ ὅλας τὰς δραστηρίους ἐρεῦνας τοῦ Γαβιρών εύρισκόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ὁ ὑποκόμητος Σανζάκ ἐγένετο ἄφαντος καὶ ἀδυνατοῦμεν νὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν. Οἱ δύο ἀχρεῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν τὸν κύριον Δελασέρ, συνελήθησαν μὲν, ὡς σοὶ εἶπον, καὶ ἀνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν καμμίαν ὁμολογίαν. Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ἀπήγαγον τὴν Χρυσουγῆν.

— Εἶμαι βέβαιος καὶ ἔχω περὶ τούτου ἀποδείξεις, εἶπεν ὁ Γαβιρών εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ τραπεζίτου.

— Ποῦ ὠδήγησαν τὴν ἀτυχῆ νεάνίδα; τί θὰ τὴν κάμῃ ὁ ἄτιμος ὑποκόμης; εἰς ποίους βασάνους κατεδίκασε τὴν ἄθωον κόρην; εἰς ποῖον ἄγνωστον, μυστηριώδες μέρος τὴν ἔχει κερυμμένην καὶ περιορισμένην;

— "Ω! ὑπέλαθεν ὁ νέος τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου θεῖς.

Καὶ ἠγέρθη διὰ μιᾶς, ὡς ἂν εἰ ὤθησεν αὐτὸν ἠλεκτρικὴ στήλη.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, Οὐίλλιαμ; τὸν ἠρώτησεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην.

— Ἐρωτᾷτε εἰς ποῖον ἄγνωστον μέρος ὁ ὑποκόμητος Σανζάκ ἔχει κρυμμένην καὶ περιορισμένην τὴν δεσποινίδα Δελασέρ;

— Ναί.

— Λοιπὸν, κύριε Βάν Ὅσσην, ἐγὼ τὸ ἤξεύρω.

ΚΣΤ'

Αἱ δύο δεσμώτιδες.

Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ κατέλυσε ἐν ὤματι τοῦ ἀρχαίου τῶν κυνηγῶν ἐντευκτηρίου, μὴ καταλιπὼν τὸν Περίβολον τῆς Ἰριδος ἀπὸ τῶν βικίων σκηνῶν, μεθ' ἧς ἡ κόμησσα Δελασέρ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Κυριῶν,

Ὁ ὑποκόμης ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο τρεῖς ἀκόμη νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀποπειράσῃ παρὰ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς μετὰ παρακλήσεων καὶ ἀπειλῶν, ἐλπίζων ὅτι ἕνα σώσῃ αὐτὴ τὴν θυγατέρα τῆς θὰ συγκατετίθετο νὰ προσεταιρισθῇ εἰς τὰ σχέδιά του· ἀλλὰ τὸν ἀπέκρουσε μετὰ περιφρονήσεως καὶ μετὰ φρίκης, ἀπαξιώσασα νὰ τῷ ἀποκριθῇ.

Ὁ ἄθλιος δὲν τῷ εἶπεν ὅτι ἤθελεν, ἀλλ' ἐκείνη ἐμάντευσε ὅ,τι αὐτὸς δὲν ἐτόλμησε μεθ' ὅλην τὴν θρασύτητά του νὰ τῷ εἶπῃ τὴν διεφώτισεν ἢ αἰσχρὰ ἐκείνη ἐπιστολή, ἣν ἐν τῇ παραφροσύνῃ του ἐστοχάσθη ὅτι θὰ ἔγραφε. Καταστραφεῖς ἀπὸ πολλοῦ καὶ τῶν πάντων στερούμενος ἐπωφθαλμία τὴν μεγάλην τοῦ κόμητος Δελασέρ περιουσίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀρπάζῃ αὐτήν, ἢ τοῦλάχιστον μέρος αὐτῆς, ἔπρεπε νὰ δολοφονήσῃ τὸν κόμητα καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ κακούργημα τοῦτο συνένοχος. Τότε δὲ ἐνοχοποιημένη αὕτη ὑπὸ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἰδίᾳ χειρὶ ἔγραψε, θὰ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν διάκρισίν του, θὰ ἀπέβαινε δούλη του καὶ θὰ τὴν ἐξηνάγκάζε νὰ γίνηται σύζυγός του. . . Ταυτοχρόνως ἐνήργει παρὰ τῷ μαρκησιῷ Βεβαίως καὶ κατόπιν συμβάσεως αὐτῶν οἰαζόμενοι θὰ συνεγγυητο ὁ μαρκησίας τὴν Λουκίαν Δελασέρ.

Ἄλλ' ἡ κόμησσα ἀνετριχία ὑπὸ φρίκης καὶ ἠσθάνετο ὅτι τὸ πᾶν ἐξηνίστατο κατ' αὐτῆς, διαλογιζομένη ὅτι ὁ ὑποκόμης ἡδύνατο, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, νὰ ὑποθέσῃ αὐτὴν τοσοῦτον οὐτιδανὴν καὶ ἀποτρόπαιον, ὥστε νὰ τείνῃ οὗς εἰς τὰς καταχθονίους ταύτας ἐνεργείας.

Τὸ σχέδιον τοῦ ὑποκόμητος ἦτο πράγματι ἄριστον συνδεδασμένον. Ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη Νοαρμόν εἶχε νυμφευθῆ κατὰ τὸν θεσμόν τῆς κοινότητος τῆς περιουσίας, ἀποκαθίστατο κληρονόμος μετὰ θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς ὀκτῶ περίπου ἑκατομμυρίων, διότι ἡδύνατο τις νὰ ὑπολογίσῃ τὴν αὐξήσιν τῆς περιουσίας ἀπὸ τοῦ γάμου καὶ ἐπέκεινα εἰς δέκα περίπου ἑκατομμύρια. Βεβαίως δὲν ἦτο ἀξιοκαταφρόνητος χήρα ὡς ἡ κόμησσα Δελασέρ, καὶ ὁ ὑποκόμης ἡδύνατο ν' ἀποπειραθῇ τι καὶ νὰ διατρέξῃ κινδύνους νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν ἀποβλέπων ἤλπισε πέραν τοῦ δέοντος ἐπὶ τὴν κόμησσαν, ἧς τὴν ἀντίστασιν ἐνόμισεν ὅτι κατέβαλεν, ἐπιτηδείως κινήσας τὰς ἕνας τῆς μητρικῆς αὐτῆς στοργῆς, καθ' ἧς τὴν ἀφῆκε νὰ παλαίῃ.

Οὐδὲ κἄν ἐσκέφθη ὅτι οἱ δύο αὐτοῦ συνένοχοι, οὗς ἐπεφόρτισε νὰ δολοφονήσωσι τὸν κόμητα Δελασέρ θ' ἀπετύγχανον τοῦ σκοποῦ αὐτῶν· ἄλλως δὲ τοσοῦτον ἐμελετήθη τὸ πρᾶγμα, τοιαύτας ἔδωκεν ὁδηγίας, τόσοσὺν καλῶς συνενοήθησαν περὶ τοῦ τρόπου καθ'

ὃν ἔμελλε νὰ διαπραχθῇ τὸ κακούργημα, ὥστε δὲν παρεδέχετο ὅτι ἦτο ποτε δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ ὁ κόμης ζῶν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν δολοφόνων του, πικρῶ δ' ἔτι ὀλιγώτερον ὅτι ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης θὰ συνελαμβάνοντο.

Ἦτο τῶσόν πεπεισμένοι ὅτι τὰ πράγματα θὰ συνέβαινον ἐν τῇ ὁδῷ Ροσὲ ὡς εἶχεν εἰπεῖ τοῖς συνενόχοις του, ὥστε οὐδὲν κἄν ἀνησυχίαν ἠσθάνετο ὡς πρὸς τοῦτο. Αὐτὸς ἠθεώρει ἤδη ὡς νεκρὸν τὸν κόμητα.

Ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης ὤφειλον εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς τῶν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν Περίβολον τῆς Ἰριδος, ὅπου θὰ τοῖς εἶδεν ὁ ὑποκόμης πεντακόσια εἰς ἕκαστον φράγκα μετ' ἐλπίδος καὶ περαιτέρω ἀμοιβῆς καὶ θὰ ἀπήρχοντο εἰς Βέλγιον καὶ ἐκείθεν εἰς Γερμανίαν.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ κόμης ἦτο ἡσυχος ἐκ τοῦ μέρους τούτου, ἡμυχάνει καὶ ἐταράσσεται σφόδρα ἕνεκα τῆς φοβερᾶς πρὸς τὴν κόμησσαν πάλης του.

Ἦλπιζε πάντοτε ὅτι θὰ κατίσχυεν, ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐνέδιδεν αὐτῇ ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ ὑποχωρήσῃ, ἔπρεπε δὲ νὰ ὠθήσῃ τὰ πράγματα μέχρι ἐσχάτων. Ἐπειδὴ ἔκρινε συνετὸν νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ἐν Παρισίοις ἀπέστειλε δι' ἐπίτηδες ἀνθρώπου εἰς Ἐρμόν τέσσαρας ἐπιστολάς πρὸς τέσσαρας ἐκ τῶν φίλων του, οὗς μετὰ προσοχῆς ἐξέλεξεν ἐκ τῶν ἐκδεδιητῆμένων νέων, οὗς ἐγνώριζεν· οἱ τέσσαρες δ' οὗτοι ἦσαν οἱ προσκεκλημένοι, περὶ ὧν ἐποιήσατο λόγον τῇ κομήσῃ.

Ὁ ἄθλιος παρεσκευάζε πρὸς ἐκτέλεσιν τὸ τρομερὸν ὄραμα, δι' οὗ ἠπειλήσε τὴν ἀτυχῆ μητέρα.

Ἡ κόμησσα δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὴν Σημαδεμένην, εἰς ἣν ἦτο εἰδικῶς ἀνατεθειμένη ἢ φρουρητικῆς Χρυσουγῆς, δεσμοφύλακα αὐτῆς ἔχουσα τὸν Κοκάς. Ὁ ἀγρικώτατος καὶ ἀχρεῖος συνάμα οὗτος ἀνθρώπος ἦτο ἀντάξιος τῆς συζύγου αὐτοῦ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνέπνευσε μέγαν τρόμον εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἧτις ὅμως καθησύχασε μετ' οὐ πολὺ, σκεφθεῖσα πάνυ ὀρθῶς ὅτι οὐχὶ παρὰ τοῦ κτήνους τούτου, ἀλλὰ παρὰ τοῦ κυρίου του μόνον εἶχε νὰ φοβηθῇ τι.

Τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ συναισθανομένη ὅμως ὅτι πρὸς χάριν τῆς θυγατρὸς τῆς εἶχεν ἀνάγκη νὰ διατηρῇ τὴν ἐνεργητικότητά καὶ πάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν τροφήν, ἣν τῇ ἐκόμιζεν ὁ Κοκάς. Ἐχουσα ἀνατεθειμένης πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὸν Θεόν, ὅστις δὲν ἡδύνατο νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα τῆς, ἀνέμενεν ἐγκαρτεροῦσα τὴν παντοδυναμίαν του ὑπὲρ αὐτῶν, μολονότι καὶ κατετρυχέτο ὑπὸ φρικαλέας ἀγωνίας.

Δὲν λέγομεν ὅποιοι εἶδους ἦσαν αἱ βάσανοι, ἧς ἠσθάνετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, διότι γινώσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς ποίαν δεινὴν θέσιν εὐρίσκατο, καὶ ἐννοεῖ τὴν ψυχικὴν αὐτῆς διαπάλην. Ἄχ! καὶ νὰ ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν Χρυσουγῆν, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἕνα μόνον ἀνταλλάξῃ πρὸς αὐτὴν λόγους τινάς!

Καταβάλλουσα τὴν ἀποστροφὴν τῆς ἔσχε τὸ θάρρος ν' ἀποτεινῇ τὸν λόγον πρὸς τὸν

Κοκάς, νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ αὐτῆς ἑκατόφραγκον τραπέζικόν γραμματίον καὶ τινα χρυσὰ νομίσματα, προσήνεγκε πάντα εἰς τὸν δεσμοφύλακά τῆς, ἵνα τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ ἴδῃ ἐπὶ στιγμὴν τὴν νεάνίδα, ἧτις ἦτο, ὡς αὐτῇ, πεφυλακισμένη ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἀλλ' ὁ Κοκάς, ὅστις ἐφαίνετο ἀκούων αὐτὴν προσεκτικῶς καὶ μάλιστα ὅτι συνεκινήθη, ἤρξατο γελῶν κακοῦθως, ὅτε αὕτη ἔπαυσε ὁμιλοῦσα, καὶ τῇ ἀπεκρίνατο ἀνατείνας ἐκφραστικῶς τοὺς ὤμους.

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ προσδοκᾷ ἢ ἐλπίζῃ παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις, ὢν αἰσχρὸν τοῦ κυρίου του ὄργανον, ἦτο πειθήνιον καὶ αὐτοῦ. Καὶ ἔπειτα κἄν ἔτι εἶχεν ἀρκούντως μέγα ποσὸν ἕνα δελεάζῃ καὶ ἀγροσύνη αὐτόν, τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ; Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ δὲν εἶχε βεβαίως ἀπέλθει ἐκ τῆς οἰκίας, ἀλλ' εὐρίσκατο ἐκεῖ ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐξέλεγε τῶν διαταγῶν του. Ἐκ τοῦ δεσμοφυλακίου τοῦ πύργου οὐδένα θόρυβον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας ἤκουεν, ἠσθάνετο ὅμως ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν ἦτο μακρὰν καὶ ὅτι φοβερὸν πρόσκομμα ἠγείρετο μετὰ τῆς φυλακῆς τῆς καὶ ἐκείνης τῆς Χρυσουγῆς.

Αὕτη δὲ πάλιν ἐξεπλάγη καὶ ἐφοβήθη, ὅτε ἀποτόμως καὶ μετὰ βίας ὁ φρουρὸς αὐτῆς τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν πύργον, οὕτως ἐκλείσει τὴν βαρεῖαν θύραν μετὰ τῆς ταχύτητος ἐγένετο τοῦτο, ὥστε δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Σημαδεμένην ἐὰν μετέβῃ εἰς Παρισίους καὶ ἡδυνήθῃ νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν πρὸς τὴν παιδαγωγὸν τῆς ἐπιστολήν. Μόλις μετὰ δύο ὥρας εἶδεν ἡ νεᾶνις ἀνοιχθεῖσαν τὴν θύραν τοῦ πύργου. Ἡ Σημαδεμένη τῇ ἐκόμιζε τὴν ἐσπερινὴν αὐτῆς τροφήν. Ἐπετρέπη τῇ Χρυσουγῇ νὰ διέλθῃ εἰς τὸ ὀματίον ἐκεῖνο, ἐνθα πρὸ ὀλίγου ἠθέλησεν ὁ ὑποκόμης νὰ πειθανάγκασῃ τὴν κόμησσαν νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολήν, ἣν γινώσκωμεν.

— Ἐλα, κορίτσι μου, εἶπε μελιχίως ἡ Σημαδεμένη, ἐκάθησε νὰ φάγῃ· σοῦ ἔφερα ἀπόψε ἕνα φαγητὸ πού ἔκαμα ἐγὼ καθὼς ἤξεύρω, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ.

— Ἐχω καιρὸν, σὲ λιγάκι, ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγῆ.

Καὶ παρατηρήσασα ἀτενῶς τὴν σύζυγον τοῦ Κοκάς,

— Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆς! ἠρώτησε.

— Πόσον εἶσαι ἀνυπόμονος, κορίτσι μου! Ἦθελα νὰ περιμένῃς αὐρίον.

— Αὐρίον; διατί;

— Μὰ τὴν πίστι μου, διὰ μίαν ἰδέαν μου, νὰ ἡμπερώσω ὁδηγῶν νὰ ὁμιλήσω μαζὶ σοῦ περισσοτέραν ὥραν.

— Ἀλλὰ τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς ἀπόψε

— Ἐὰν τὸ θέλῃς χωρὶς ἄλλο...

— Βεβαίως καὶ τὸ θέλω... Δὲν βλέπεις ὅτι εἶμαι βιαστικὴ νὰ μάθω... Εἶδες τὴν κυρίαν Δουράνδου.

— Ναί, τὴν εἶδα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἰδους τούτου καὶ λαθυρινθώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑδουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἰδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο με κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐρθασαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἐπαύλεις.

Τιμαὶ μέτριοι καὶ ὀρισμένοι.

ΩΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσὸς. 4, 50.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμεριωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ἐξ ὀχου ποιότητος τῆς κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ πωλεῖται εἰς πακέτα ἐσφραγισμένα πρὸς δραχμῆν 1 ἑκάστον, ἐν τῷ παρὰ τὴν Πλατείαν τῆς Ὁμονοίας Κοῦρεῖο Π. ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΟΥ καὶ τῷ παρὰ τὴν Καπνακαρίαν Καταστήματι Δ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΟΥ.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνὰ	(ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Ἀθήναι	(ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀίγιον	(ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Πάτραι	(ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀίγιον	(ἄφ. —	11.50	—	4.10μ
Λεγαῖνὰ	(ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Ἀκράτα	(ἄφ. —	1.08	—	6.25
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	(ἄφ. —	1.58	—	7.35
Ὀλύμπια	(ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Ἀθήναι	(ἄφ. —	2.02	6.20π	—
					Πειραιεὺς	(ἄφ. —	3.55	9.00	—
					Κόρινθος	(ἄφ. —	4.10	—	12.00*
					Ἀθήναι	(ἄφ. —	4.30	7.05	—
					Πειραιεὺς	(ἄφ. —	5.00	7.35	—
									3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—
								4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην. 12

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μῆ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριοι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Φιλαναγνώστου ἢ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς ΕΒΔΟΜΑΣ τοῦ κ. Δαμβέργη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 (Ἰουλίου) ἐκ 3500 μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Τοῦ 1887	δρ. 5
Τοῦ 1888	— 1891 ἀνά	δρ. 8 δρ. 32
Τοῦ 1892 (ἐξάμ.)	δρ. 5

Ἄπαντες δι' ὁμοῦ δραχμᾶς 35

(Ταχυδρομικὰ: ἐπαρχιῶν δρ. 1,50, ἐξωτερικοῦ δρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελοῦντας ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάστοπρον ἑξαετοῦς φιλογικῆς ζωῆς, περιέχονται:

15 πλήρη λαμπρὰ μυθιστορήματα
250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
300 Ποιήματα ὅλων τῶν ποιητῶν μακ.
Μελέται φιλογικαί, Ἱστορικαί, Καλλογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἄρθρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ 1500.
(Ἐκάστον φυλλάδιον ἰδιαίτερος λ. 40).

Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τριχὰς τὴν προτέραν αὐτῶν χροῶν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδέμίαν ἐπιλάσθῃ οὐσίαν περιέχει.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιολισπωλείον τῆς «Κορινθίας», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἐκαστὴ φιάλη δραχμᾶς ὀκτώ. (Ἄρα τὰς ἐπαρχίας 9)

Hebe's hair restorer

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΗΒΗ Πλατεία Ὁμονοίας, Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

Διδακκαλία δωρεάν.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.